

Phần 21

Chương 61

Ca Ca

Úy Tuệ gào lên như vậy, dường như Úy Vân Kiệt hơi sững sốt, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn nàng chăm chăm.

“Thật bị đánh?”

“Nếu không huynh nghĩ sao?” Vậy mà tưởng rằng giả, lại còn néo khuôn mặt đang bị thương của nàng, không có nhân tính à?

Khóe mắt Úy Vân Kiệt giật giật: “Hiếm lạ, vị hiệp sĩ nào đánh muội thành đức hạnh này?”

“...” Mi tâm Úy Tuệ nhảy lên: “Huynh đây là... vui sướng khi người gặp họa?”

“Suyt.” Úy Vân Kiệt xấu xa nhếch môi: “Khiêm tốn một chút, bị người đánh thành đầu heo lại còn lớn tiếng như vậy? Đi đi đi, hai ta không biết nhau.”

Nói xong, bàn tay to vung lên, đẩy Úy Tuệ ra, dẫn cả đám quân là áo lượt chuẩn bị tiến vào Túy Tiên lâu uống rượu.

Còn chưa đi được hai bước, chỉ thấy Minh Nguyệt và mấy nha hoàn công Quân Tiên Nhi đang khóc sụt mướt từ bên trong đi ra.

Úy Vân Kiệt không khỏi quay đầu lại, cổ quái nhìn Úy Tuệ: “Không phải là mấy người đó chứ?”

“Huynh đi, hai ta không biết nhau.” Úy Tuệ ghét bỏ liếc hẳn.

Ngược lại Úy Vân Kiệt cười càng thêm yêu nghiệt, phân phó mấy soái ca bên cạnh: “Mấy người các ngươi đưa hai muội tử này hồi phủ, một lát trở lại uống rượu.”

“Lão đại, huynh thì sao?” Mấy người nhìn Lục Vô Song và Liễu Y Y, bị thương không nhìn rõ diện mạo thật, đều có vẻ mặt ghét bỏ.

Chọc hai người này giận dữ sợ, đồng thanh nói: “Không cần.”

Úy Vân Kiệt liếc mấy nam nhân kia một cái: “Đưa, có rượu uống, không đưa, quả đám hầu hạ.”

“A.” Vẻ mặt mấy người đau khổ: “Lão đại, vậy huynh làm gì?”

“Không thấy muội tử của gia thành đầu heo sao? Đương nhiên gia muốn phụ trách đưa nàng về nhà.” Úy Vân Kiệt cười đi về phía Úy Tuệ.

Úy Tuệ lạnh đến buồn nôn, né sang bên cạnh: “Huynh muốn thế nào? Hai ta không quen.”

Đây là lời thật.

“Muội tử, đừng trốn, về nhà với ca.” Úy Vân Kiệt duỗi cánh tay dài ra, ôm nàng vào trong ngực, một mùi thơm dịu dễ ngửi bay vào trong chóp mũi, Úy Tuệ mơ màng, hình như lại muốn say.

“Này.” Đang sững sờ, Úy Vân Kiệt khẽ khom người, ôm ngang eo nàng bế lên.

Bê Công chúa, Úy Tuệ càng choáng váng, hai tay chống trên ngực hấn, giật mình trừng mắt hấn: “Huynh làm gì thế?”

“Đừng cũng không vững, dài dòng cái gì?” Úy Vân Kiệt trực tiếp bỏ lại mọi người, mang nàng lên một chiếc xe ngựa.

Ngồi xong, nhìn Úy Vân Kiệt trước mặt, Úy Tuệ vẫn hơi hốt hoảng: “Huynh sẽ tốt bụng như thế? Vừa rồi không phải chê ta mất mặt sao?”

Úy Vân Kiệt nghiêng dựa vào bên cửa sổ, một cái cánh tay thoải mái gác lên cửa sổ, ánh mắt tà tứ nhìn nàng chăm chăm, khóe môi gợi lên nụ cười mỉ hoặc tự nhiên.

Cười hai tiếng trầm thấp, lúc này hấn mới mở miệng: “Muội bị đánh, tốt xấu gì cũng còn có thể cười ra tiếng, không giống người khác, bị đánh khóc sụt sướt, còn được người công về. So ra, muội cũng không quá mất mặt.”

“Hắc hắc.” Úy Tuệ đang đắc ý, đột nhiên ý thức được lời hấn không đúng, lập tức lông mày dựng đứng: “Huynh ghét bỏ ta mất mặt.”

“Đây là chuyện cực kì rõ ràng, ta nói này, khuôn mặt này của muội...” Úy Vân Kiệt nói tới chỗ này, khẽ nhướn mi, ý tứ rất rõ ràng.

Bị người đánh mặt mũi bầm dập, có thể không mất mặt sao?

Úy Tuệ mím mím môi, âm thầm khinh bỉ yêu nghiệt này một phen, hừ, không phải ca của nàng sao? Thấy muội muội bị người đánh thành như vậy, không phải nên lôi kéo nàng tìm Quân Tiên Nhi báo thù sao? Ở đây nói lời châm chọc...

“Cho.” Đột nhiên hấn đưa cho nàng một hộp nhỏ tinh xảo, mơ hồ có một mùi khác thường xộc vào mũi.

“Cái gì?” Úy Tuệ giương mắt hỏi, trong giọng nói còn kèm theo vẻ bất mãn.

“Có thể đánh muội tử của Thần Võ Đại tướng quân khóc chạy về nhà, đây là ca thưởng cho muội.” Úy Vân Kiệt dứt khoát mở hộp ra, tức thì một mùi thơm mát lạnh khiến cho tinh thần người ta rung động.

Úy Tuệ nhìn chăm chăm chất lỏng trắng sữa trong hộp: “Đây là cái gì?”

Úy Vân Kiệt không trả lời, chỉ là, dùng đầu ngón út quét một ít, bôi vào trên mặt nàng.

Úy Tuệ sợ hãi lui về sau, bóp một tiếng đụng đầu vào trên vách xe, choáng váng.

“Ngu ngốc.” Úy Vân Kiệt lần người đến, một tay nắm lỗ tai của nàng, một tay bá đạo vẽ loạn chất lỏng lên vết thương trên mặt nàng.

“Ahhh, đau.” Úy Tuệ kêu to, yêu nghiệt này cho rằng mặt nàng làm bằng sắt à? Dùng nhiều sức như vậy?

“Ừ, trở về tự mình bôi. Ba ngày sau, bảo đảm trên mặt muội không có một cái sẹo nào, làn da còn có thể đẹp hơn trước kia nữa.” Úy Vân Kiệt khinh bỉ về mặt không phân biệt tốt xấu của nàng.

“Thật?” Quả nhiên, nghe lời ấy, vẻ mặt Úy Tuệ vui vẻ, cất kỹ cái hộp nhỏ, ngược lại nhìn hân.

Dung nhan tuyệt mỹ, làn da không tí vết, ngay cả nữ tử cũng không bằng.

“Có phải huynh cũng dùng thứ này hay không? Làn da đẹp như vậy, nữ nhân nhìn thấy đều ghen tị mà.” Được đồ tốt, Úy Tuệ thật lòng khen ngợi.

Úy Vân Kiệt đùa cợt nhìn nàng: “Muội cho rằng người nào cũng giống như muội?”

“Có ý tứ gì?” Úy Tuệ kinh ngạc, nhưng rất nhanh nghĩ đến, lúc vừa mới xuyên qua, bộ dạng của nguyên chủ, cả ngày tơ lụa, trang sức, mà trên gương mặt kia cũng bị vẽ loạn không ra hình dạng.

“Hắc hắc. Không phải trước kia không hiểu chuyện sao? Hiện tại ta đã biết, bản tiểu thư trời sinh lệ chất, mới không cần những thứ phấn son trang sức đó.”

Úy Vân Kiệt liếc nàng, con ngươi tối dần, nha đầu này xác thực không giống.

Chỉ là, đột nhiên hân nhớ tới cái gì, hỏi: “Tại sao đột nhiên lại yêu thích Thượng Quan quản gia rồi hả?”

“Sặc...” Có cần hỏi trực tiếp như vậy không?

“Thế nào?” Úy Vân Kiệt nhìn vẻ mặt vụn vẹo của nàng, khẽ cong môi, cười cười: “Đây cũng không giống như diễn xuất của muội. Nhưng mà từ Thái tử đến Thượng Quan quản gia, khoảng cách quá lớn, chỉ sợ người trong nhà trong một lúc sẽ không chấp nhận.”

“Người nào, ai nói ta yêu thích hân hả?” Úy Tuệ có chút chột dạ.

“Không có sao?” Úy Vân Kiệt vẫn đạm phong khinh hỏi.

Ngược lại Úy Tuệ háp tấp rống lên: “Dĩ nhiên không có, ta chỉ là không có việc gì đi thăm Nhạc Nhi mà thôi.”

“Ca chỉ là tùy tiện hỏi thôi, nhìn muội gập gáp này.” Hân hừ nhẹ cười, bộ dáng hờ hững khiến trong lòng Úy Tuệ phát hỏa.

Tùy tiện hỏi? Vừa rồi vẻ mặt giọng điệu rõ ràng không giống.

Úy Tuệ mở to mắt, quyết tâm không nhìn khuôn mặt chọc người tức giận.

Nhưng an tĩnh một lúc, giọng nói Úy Vân Kiệt lại bay vào trong tai.

“Muội tử, mấy ngày này, muội có thể nhìn xuống không đến chỗ Thái tử, ca rất vui mừng.”

“Vì sao?” Úy Tuệ lại hiếu kỳ ngẩng đầu.

Trong con người đen sáng tỏ của Úy Vân Kiệt thoáng qua sự bén nhọn: “Ca không cần nghe những lời ong tiếng ve nữa.”

“Lời ong tiếng ve gì?” Úy Tuệ hỏi.

Úy Vân Kiệt nhú nhú mày, đột nhiên nghiêng thân thể, để sát vào mặt của nàng: “Có một muội muội háo sắc, muội nói lỗ tai ca ca còn có thể nghe thấy cái gì tốt chứ?”

“Nói bậy, người nào háo sắc hả? Bọn hấn mới háo sắc, cả nhà bọn hấn đều háo sắc.” Nếu không thì sao mỗi ngày không có chuyện gì, chỉ nhìn những chuyện hư hỏng của nàng thôi.

Nhìn bộ dáng nảy sinh ác độc của nàng, Úy Vân Kiệt cười trầm thấp, nhẹ nhàng thở dài: “Nói đến, muội cũng là đứa không có tiền đồ, trong nhà có một ca ca xinh đẹp giống như thiên thần, ánh mắt của muội chỉ ngắm những loại mặt hàng kém chất lượng, thật sự mắt mặt xấu hổ, cũng khó trách bị người ta nói.”

Chương 62

Quyết Định

Hấn nói xong, vẫn duy trì tư thế dựa sát như cũ, đến nỗi Úy Tuệ trừng to đôi mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu như đầm của hấn, đôi mi vừa dày lại dài, còn có làn da trơn bóng thật tốt khi đến gần không tìm thấy một lỗ chân lông nào...

Hấn xác định hấn không phải đang kéo thù hận sao?

“Bộ dạng huynh đẹp mắt là không sai. Nhưng những người khác cũng không kém nha.” Úy Tuệ không phục, hơn nữa, hấn đẹp mắt thì có tác dụng cái rắm, hấn là ca ca ruột của nàng đấy.

Úy Vân Kiệt cười nhạt một tiếng, ngón trỏ đâm nhẹ vào trán nàng: “Ánh mắt của muội thật sự quá kém cõi mà thôi.”

Hấn thở thật dài, thân thể thon dài tựa về sau, ánh mắt lười biếng mà tà tứ.

Úy Tuệ rất không phục: “Huynh tốt hơn chỗ nào? Nữ nhân nhiều vô số kể, bất kể là đẹp hay xấu, thơm hay thối, không phải huynh đều kéo lên giường huynh sao?”

Lời này là nàng nghe người ta nói.

“Muội để ý?” Nghe giọng điệu nàng chua chát, Úy Vân Kiệt giương môi cười.

Úy Tuệ bĩu môi: “Hừ, ta cảm thấy ánh mắt của huynh cũng không có tiền đồ.”

Ít nhất, nguyên chủ theo đuổi cũng là Thái tử đương triều, yêu nghiệt này... Hắc hắc, có bản lĩnh theo đuổi Công chúa cho nàng coi thử.

Úy Vân Kiệt chỉ cười nhạt, cũng không đáp lời, nhưng nụ cười không có lý do này khiến cho Úy Tuệ có chút lạnh sống lưng.

Hắn không nói lời nào, nàng cũng ngậm miệng, mở to mắt nhìn xuyên qua cửa sổ nhìn cảnh vật bên ngoài.

Khoan hãy nói, hôm nay quậy phá như vậy, vốn tâm tình buồn bực giờ tốt hơn nhiều.

Úy Vân Kiệt chỉ đưa nàng tới cửa Úy phủ, lại ngồi vào xe ngựa rời đi.

Úy Tuệ nhớ lại, hắn còn muốn uống rượu với đám hồ bằng cầu hữu (bạn xấu) của hắn, không khỏi bĩu môi, cảm thấy khinh thường, chính mình cũng ăn chơi đàn đúm như vậy, còn dám ghét bỏ nàng mất mặt.

Xoay người đi vào trong phủ, bởi vì trên người có thương tích, đoạn đường này rước lấy không ít tiếng kêu sợ hãi.

Nhưng phần lớn hạ nhân đều rất thức thời, Nhị tiểu thư có chuyện vẫn dừng nên tùy tiện lại hỏi mới tốt.

Úy Tuệ thẳng một đường đến sân của mình, dĩ nhiên hình tượng nhếch nhác khiến cho đám người Đào Nhi bị dọa dẫm chết.

Nàng lại lẳng phí chút nước miếng, an ủi các nàng.

Khó khăn ổn định các nàng, không được nói việc này ra ngoài, mình cũng tắm rửa thay đổi xiêm y, sau đó lấy được Úy Vân Kiệt cho, từng chút từng chút thoa lên toàn bộ vết thương trên người.

Quả nhiên, thuốc này không tệ, bôi ở vết thương, mát rượi sáng khoái, cảm giác đau nhứt cũng tốt hơn nhiều.

Ngủ một đêm, ngày hôm sau, mặc dù còn bầm tím nhưng cũng đã hết đau.

Thật là thần dược, Úy Tuệ nghĩ thầm.

Sau khi rời giường, nàng vốn định thỉnh an Công chúa Minh Ca, nhưng nghĩ đến vết thương trên người, sợ nàng lo lắng, đành phải từ bỏ.

Bản năng muốn đi tới chỗ Thượng Quan Tễ Nguyệt, nhưng lời nói ra như tát nước ra ngoài, lại nói, mình cũng không thể ép người ta trốn tránh mình mỗi ngày được.

Vì vậy, hai ngày sau đó, Úy Tuệ chỉ ru rú trong phòng mình, không có việc gì thì đọc sách viết chữ.

Chỉ là, không có vui vẻ như khi tập viết chung với Úy Vân Nhạc nữa.

Ai, tiêu đệ Nhạc Nhi, hẳn đối với mình vừa mới tốt lên một chút thôi.

Úy Tuệ ngẫm lại vẫn không cam lòng, đúng rồi, không có tình yêu, nhưng nàng vẫn có thể tìm đệ đệ...

Nghĩ tới đôi mắt đen như quả nho của Úy Vân Nhạc.

Úy Tuệ không bỏ xuống được.

Đứa nhỏ này quá trầm lặng nhất gan, cả ngày chỉ tiếp xúc với một mình Thượng Quan Tễ Nguyệt, đó cũng không phải chuyện tốt.

Nghĩ tới, Úy Tuệ quyết định, đặt bút trong tay xuống, chạy thẳng tới chỗ Thượng Quan Tễ Nguyệt.

Chắc là lời nói đêm đó của nàng có tác dụng, lần này nàng vừa đến đã gặp được Thượng Quan Tễ Nguyệt, hẳn đang ngồi cắt sửa hoa cỏ trong sân, mà tay Úy Vân Nhạc cầm cái xẻng hoa nhỏ, ngoan ngoãn đứng một bên.

Thấy nàng tới, mắt Úy Vân Nhạc sáng rực lên, mà Thượng Quan Tễ Nguyệt lại sững sốt, hiển nhiên là không ngờ.

Có lẽ là cảm thấy da mặt nàng quá dày đúng không? Trong lòng Úy Tuệ chua chát nghĩ, nhưng bước chân cũng không dừng lại, vẫn kiên trì đi tới.

“Tễ Nguyệt thúc thúc, ta tới tìm Nhạc Nhi.” Không nhìn ánh mắt của hắn, Úy Tuệ trực tiếp đi tới trước mặt Úy Vân Nhạc, đưa tay cung chiêu vuốt vuốt tóc hắn.

Thượng Quan Tễ Nguyệt hơi khó hiểu nhìn nàng.

Úy Tuệ dặt tay Úy Vân Nhạc, cười nói với Thượng Quan Tễ Nguyệt: “Mấy ngày nay ta không có đi thỉnh an nương, muốn cùng đi với Nhạc Nhi, có thể chứ?”

“Nhạc Nhi hẳn...” Thượng Quan Tễ Nguyệt có chút chần chừ: “Phu nhân nàng nguyện ý không?”

“Hả?” Úy Tuệ nghe mơ hồ: “Nương ta có cái gì nguyện ý hay không chứ?”

“...” Thượng Quan Tễ Nguyệt không có lên tiếng, chỉ là thương tiếc nhìn Úy Vân Nhạc.

Đầu óc Úy Tuệ nhanh chóng vận hành, nàng nhớ tới lúc Công chúa mẫu thân sinh Nhạc Nhi là sinh non, về sau, Nhạc Nhi mắc bệnh lạ, vẫn có tin đồn nói là do Công chúa mẫu thân khác, đến nỗi hai mẫu tử này cũng sinh ra ác cảm.

Cũng không biết là giận dữ hay là thật sự sợ khác con của mình, mấy năm nay Công chúa Minh Ca không một lần mong muốn gặp con ruột của mình.

Nghĩ đến đây, Úy Tuệ không khỏi thỏm thức.

Hài tử sao có thể rời khỏi mẫu thân được? Thiếu tình yêu của mẫu thân, hài tử này nhất định sẽ không vui vẻ.

Cho nên, Úy Tuệ cảm thấy, nếu Nhạc Nhi thật sự muốn tốt lên, Công chúa Minh Ca còn có tác dụng lớn hơn so với người tử tử của hắn nữa.

“Tề Nguyệt thúc thúc, thúc đừng lo lắng, ta dẫn hắn đi, nếu có gì không ổn, ta lập tức đưa hắn trở về.” Úy Tuệ nghiêm túc nói.

Nàng cũng đã gọi Tề Nguyệt thúc thúc, Thượng Quan Tề Nguyệt cũng không tiện nói gì, chỉ đành phải gật đầu, sau đó lại dặn dò một số thói quen nhỏ của Úy Vân Nhạc.

Chẳng hạn như hắn cần môi, biểu hiện hắn khát hoặc đói bụng, hắn nhàu mày hừ nhẹ, biểu hiện hắn muốn đi nhà xí...

Úy Tuệ ghi nhớ từng cái, đồng thời lại tăng thêm một tầng cảm kích và cảm động đối với sự săn sóc cẩn thận của Thượng Quan Tề Nguyệt.

Hiện tại Úy Vân Nhạc đã không còn bài xích Úy Tuệ nữa, cho nên, khi nàng nắm tay của hắn, hắn chỉ ngoan ngoãn đi theo nàng.

Điều này khiến trong lòng Úy Tuệ âm áp, cảm giác được người tin tưởng thật tốt.

Dọc theo đường đi, lại rước lấy không ít ánh mắt khác thường.

Úy Tuệ hiểu những ý nghĩa sâu xa trong những ánh mắt này, bọn họ đều cho rằng thiếu gia là tên ngốc ngây ngô, nhưng nàng biết không phải, hài tử này chỉ có một chút trở ngại trong lòng mà thôi.

Một đường đi thẳng tới viện của Công chúa Minh Ca, dọc theo đường đi, Úy Tuệ không nhanh không chậm với hắn về chuyện của mẫu thân.

Nói mẫu thân của bọn họ có bộ dáng rất đẹp, khí chất xuất chúng, có một tay cầm kỳ rất hay gì gì đó.

Còn nói nếu hắn đến, mẫu thân sẽ rất vui.

Úy Vân Nhạc vẫn mím môi không nói lời nào, nhưng theo ánh mắt tỏa sáng của hắn có thể thấy được, hắn vô cùng thích những lời nàng nói với hắn.

Không bao lâu, hai người tới gian phòng của Công chúa Minh Ca, trong viện, Trương ma ma nhìn thấy một màn này, kinh hãi khiến cái chậu trong tay rơi xuống đất, một chậu nước nóng thấm ướt đôi giày của bà.

“Đây là Trương ma ma.” Tay Úy Tuệ chỉ vào Trương ma ma, cười giới thiệu với Úy Vân Nhạc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úy Vân Nhạc căng thẳng, nắm thật chặt tay của Úy Tuệ.

Điều này để cho Úy Tuệ biết, hài tử này đang căng thẳng, vội vàng vòng tay ôm vai hắn, lấy tư thế bao bọc cho hắn cảm giác an toàn.

“A, khẳng định Trương ma ma không ngờ được đệ sẽ đến, nhìn xem, quãng cả chậu nước luôn này, khà khà.”

Chương 63

Lao Động

Có thể là tiếng cười của Úy Tuệ quá mức rục rờ, rớt cuộc về mặt căng thẳng của Úy Vân Nhạc cũng dịu xuống, nhìn Trương ma ma nhếch nhác, khoe môi cũng cong lên đường cong đẹp mắt. Úy Tuệ nhìn thấy mừng rỡ, nhẹ nhàng xoa đầu hẳn: “Đi, ta vào nhà đã, ở chỗ nương có thức ăn ngon đấy.” Nói xong, nắm tay nhỏ của Úy Vân Nhạc, hai tỷ muội cùng đi vào phòng của Công chúa Minh Ca. Trong viện, đám người Trương ma ma nhìn chăm chăm một màn này, chậm chạp chưa tởn hồn lại.

“Nương.” Vừa vào nhà, Úy Tuệ giòn giã quát lên. Trong phòng, Tiêu Minh Ca để sách trong tay xuống, quay đầu mong đợi nhìn cửa, mấy ngày không thấy bóng dáng nha đầu này, nàng thực sự có chút nhớ nhung. Bức rèm châu ngoài cửa vang lên, đi vào là hai tỷ đệ như một đôi ngọc, đột nhiên Tiêu Minh Ca cảm thấy hốt mắt nóng lên. Úy Tuệ thấy, cười nói: “Nương, mẹ xem con dẫn ai đến này? Nhạc Nhi, mau thỉnh an nương.”

Con người đen như quả nho của Úy Vân Nhạc chỉ sững sờ nhìn chăm chăm Tiêu Minh Ca, không rõ mẫu thân trong miệng tỷ tỷ là ý gì. Trên thực tế, từ khi hẳn có trí nhớ đến nay, đều vẫn cùng cái từ này duy trì một khoảng cách nhất định. Nhưng, thấy Tiêu Minh Ca cũng đang bình tĩnh nhìn mình, hình như trong mắt có nước mắt, Úy Vân Nhạc hơi sợ sệt, không tự giác rụt vào lòng Úy Tuệ. Trái tim Tiêu Minh Ca hung hăng nảy lên, quay mặt đi. Trong lòng Úy Tuệ cũng đắng chát, có mẫu tử nào gặp nhau như vậy chứ? Nàng chủ động nắm tay Úy Vân Nhạc đi tới trước mặt Tiêu Minh Ca: “Nương, chỗ mẹ còn bánh ngọt hạt sen không? Nhạc Nhi thích ăn mà con không có.”

Đột nhiên Tiêu Minh Ca ngẩng đầu, nhìn Úy Vân Nhạc vội nói: “Có, có, Trương ma ma, mau lấy bánh ngọt hạt sen.”

“Ai.” Trương ma ma vẫn chờ ngoài cửa không dám vào quấy rầy mẫu tử ba người, nghe nói vội vàng đi chuẩn bị. Chỉ chốc lát sau, mang đến hơn mười loại bánh ngọt. Úy Tuệ thấy mà khoe miệng giật giật, cố tình ghen tị nói: “Trương ma ma, bà thiên vị, đệ đệ vừa tới thì bà lấy ra những món ngon này. Thường ngày ta tới đây cũng không có thấy mấy món này.”

Trương ma ma cười gượng: “Là lão nô sơ sót, Nhị tiểu thư đừng trách.”

“Dĩ nhiên trách, hắc hắc, hiện tại ta so bì, về sau ta tới đây, bà cũng phải chuẩn bị thức ăn ngon cho ta.”

Úy Tuệ cười, nhặt khối bánh ngọt hạt sen dứt Úy Vân Nhạc: “Nương cố tình chuẩn bị cho đệ này, ăn chút đi.”

Tiêu Minh Ca cũng mở to đôi mắt long lanh, mong đợi nhìn Nhạc Nhi. Nhạc Nhi khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, chỉ khẽ cắn một chút lại trón trong lòng Úy Nhạc, sợ hãi nhìn Tiêu Minh Ca. Nàng nhìn mắt hấn khiến hấn cảm thấy sợ hãi. Nhưng cho dù là khẽ cắn một ngụm nhỏ, Tiêu Minh Ca cũng cảm thấy được an ủi: “Nhạc Nhi, lại nếm thử một chút nữa?”

Nàng tự tay nhặt khối bánh ngọt hoa phù dung đưa tới bên môi hấn, nào biết Úy Vân Nhạc đột nhiên quay lưng lại, nhào vào lòng Úy Tuệ, hai tay ôm chặt nàng, thân thể uốn éo, hình như muốn đi. Tiêu Minh Ca ngẩn ra, nước mắt trực trào. Úy Tuệ bắt đắc dĩ, cũng không nổi giận: “Nương, có thể Nhạc Nhi muốn đi ra ngoài chơi, mẹ đi không?”

“Mẹ?” Tiêu Minh Ca sừng sốt. Úy Tuệ vừa ôm đê đê, vừa duỗi tay đến bắt lấy tay áo của mẫu thân, năn nỉ nói: “Nương, mẹ đi chơi với con và đê đê đi, có được không?”

“...” Tiêu Minh Ca chần chờ, nàng chưa từng làm chuyện như vậy. Nhưng không để cho nàng chần chờ, Úy Tuệ ra sức kéo nàng đứng dậy, một tay ôm đê đê, một tay kéo nàng ra ngoài: “Nương, mẹ xem mặt trời bên ngoài thật tốt, cả ngày ở trong phòng buồn bực, người sẽ nổi mốc.”

“Lại nói vậy, làm sao người có thể nổi mốc chứ?” Tiêu Minh Ca giận liếc nhìn nàng, nhưng cũng bởi vì ánh mặt trời tươi đẹp bên ngoài, nháy mắt tâm tình trở nên cởi mở. Úy Tuệ nhìn chăm chăm sắc mặt tái nhợt của nàng, nói: “Người ở trong phòng buồn bực dài lâu, sẽ hậm hực không vui, tâm tình nặng nề, mặc dù thân thể không mốc nhưng trong lòng sớm muộn gì cũng nổi mốc. Cho nên, cần phải thường xuyên ra ngoài phơi nắng để duy trì thể xác và tinh thần khỏe mạnh.”

“Chỉ có con nói thế.” Tiêu Minh Ca không thể không thừa nhận lời này của nữ nhi quả thật rất có đạo lý. Mẫu tử ba người cùng đến hậu viên, nơi này hoa cỏ sum suê, cảnh sắc hợp lòng người. Úy Tuệ sai người đến chỗ Thượng Quan Tễ Nguyệt mang tới vài cái xẻng hoa nhỏ, xong cùng với mẫu thân và đê đê mỗi người một cái.

“Muốn làm cái gì?” Tiêu Minh Ca cực kỳ nghi ngờ. Úy Tuệ cười sung sướng: “Lao động, chẳng những có thể cường thân kiện thể, còn có thể làm cho thể xác và tinh thần của chúng ta vui vẻ.”

“Lao động?” Tiêu Minh Ca mờ mịt quay đầu nhìn Trương ma ma ở sau lưng. Trương ma ma chỉ cười vui vẻ. “Nương, mẹ nhìn cỏ dại trong vườn hoa này, sợ là mấy hôm không dọn dẹp rồi, chúng ta dọn dẹp một chút nhé.”

Úy Tuệ nói xong, dẫn theo Úy Vân Nhạc đi vào một mảnh vườn hoa, sau đó dạy hấn dùng cái xẻng dọn dẹp cỏ dại bên trong. Úy Vân Nhạc đi theo phía sau nàng, học theo, quả là không tệ. Tiêu Minh Ca sững sờ do dự ở tại chỗ: “Tuệ Nhi, trong phủ chúng ta có hoa tượng (người làm vườn).”

Lại nói, một tiểu thư, một thiếu gia làm chuyện của hạ nhân sẽ bị người khinh thường.

“Nương, mẹ mau tới đây đi.” Úy Tuệ thấy nàng đứng im, dứt khoát đi tới kéo nàng.”

Nương, có một số việc cần phải tự mình bắt tay vào làm mới có thể lĩnh hội được niềm vui trong đó. Mẹ tin con, chờ chúng ta dọn sạch sẽ cỏ dại ở đây, toàn thân đổ mồ hôi, khi đó mẹ mới biết cái gì gọi là vui vẻ.

Nói xong, nài ép lôi kéo Tiêu Minh Ca vào trong vườn hoa, hơn nữa tính toán phạm vi cho nàng: “Nương, vùng này thuộc về mẹ. Con và Nhạc Nhi phụ trách bên kia, chúng ta tranh tài, xem ai có thể hoàn thành trước, được không? Chú ý, không thể lừa bịp, phải có chất có lượng, hơn nữa, không thể tổn hại rễ hoa nha.”

Nói xong, cười hì hì lôi kéo Nhạc Nhi đi tới một chỗ khác, nhìn ánh mắt rối rắm của Tiêu Minh Ca, Úy Tuệ cười gian xảo: “Nương, Nhạc Nhi nhỏ như vậy mà cũng làm giỏi, nương, mẹ không thể thua đệ ấy nha, mẹ phải làm gương cho hắn. Còn nữa, không được để người khác giúp đỡ.”

Lời này là nàng nói với Trương ma ma đang vội vàng đi tới. Nghe vậy, Trương ma ma sững sốt, quả nhiên, bà muốn tới giúp Công chúa, dù sao từ nhỏ đến lớn Công chúa đâu có chạm qua những việc nặng này chứ. Bà chần chờ nhìn Tiêu Minh Ca. Bởi vì câu nói làm gương cho Nhạc Nhi của nữ nhi mà trong lòng Tiêu Minh Ca lập tức quyết định, phân phó Trương ma ma: “Bà không cần phải giúp ta.”

“Công chúa, nếu không lão nô làm mẫu trước cho người nhé.” Nhìn động tác cầm xẻng của Công chúa không đúng, bà đổi với công việc kế tiếp không có tin tưởng. Tiêu Minh Ca nhìn Úy Tuệ. Úy Tuệ cười: “Cái này có thể. Chỉ là, Trương ma ma, không cho ăn gian nha.”

Trương ma ma cười: “Lão nô biết rồi.”

Bà vội vàng đi qua, nhận lấy cái xẻng hoa trong tay Tiêu Minh Ca, khom lưng làm mẫu xúc cỏ cho nàng nhìn. Tiêu Minh Ca nhìn một lát, cảm thấy đã biết, lấy cái xẻng lại tự mình làm, hơn nữa có chút đắc ý: “Rất đơn giản.”

Bên kia, Úy Tuệ nghe nói, chỉ cười: “Nương, không nên đắc ý quá sớm, kiên trì mới là thành công.”

Quả nhiên, không bao lâu, Tiêu Minh Ca đã cảm thấy thất lưng vô cùng mỏi, tay cầm xẻng cũng có chút không ổn. Mà Úy Tuệ bên kia lại vô cùng bận bịu, nàng vừa hát ‘Ta là con ong nhỏ cần cù’, làm cho Tiêu Minh Ca cũng ngại bảo ngừng, chỉ đành phải lau mồ hôi, làm tiếp.

Làm một chập, mẫu tử ba người gần như làm một canh giờ (hai tiếng), dọn không còn một cây cỏ dại trong vườn hoa nữa.